

Napadlo nás, jak se my, co tu spolu trávíme těch 17 (nebo trochu méně) dní, navzájem vidíme a vnímáme... Jací vlastně jsme?

Tak se podívejte, co jsme se na otázku: „**Jaký je podle tebe typický účastník Prázdnin v Telči?**“ dozvěděli:

Michala, Jihlava: „Je oblečený v zeleném, nejlépe v maskáčích, má po boku nůž, cinká ešusama, všude hraje na kytaru, je šťastný a všechny lidi miluje. Druhý typ má dredy, hraje na bubínky, nejí maso a taky je šťastný a taky všechny miluje. Oba typy zásadně nekouří, jsou velmi spravedliví, nesnáší bezpráví. (Naštěstí těch typických není tolik.)“

Lucka, Brno: „Má hlad, žízeň, dochází mu peníze, ale jinak je mu fajn.“

Jana, Madrid: „Má karimatku, pivo, chová se přátelsky a zvědavě, občas huláká po nocích, obvykle nemá rád déšť. A míru zná jen po určitou míru.“

Jirka, Ostrava: „Hraje na kytaru, bubínky, sem tam jde na koncert. Je to partička pohodových lidí.“

Vodní pólo

Dvě desítky sportovců včera využily příznivého deštivého počasí, aby zahájily útok na protivníkovu popelnici (hrálo se na ploše zimního stadionu podle mezinárodních pravidel vodního póla, pouze vody bylo asi o 245 cm míň – i tak zbylo dobrých 7. Misto branek byly použity popelnice. Jo, a taky se nesmělo stahovat pod vodu, jinak se mohlo všechno a to se projevilo na počtu zraněných a poškozených (cca 10%). Už od prvních minut znesnadňovala hru Mistrům světa posílených o výběr zbytku světa (příště už jen MSPOVZS) kluzká těla polonahých drsně hrajících Ultra-Pítušů. To se projevilo první brankou v popelnici MSPOVZS. Málem nám z toho sklaplo (víko). S přibývajícimi minutami jsme se vypořádali se stále se obnovujícím slizkým povrchem Ultra-Pítů. To se projevilo rychlými 5 brankami v popelnici U-Pítů. Po přestávce

Nezmar, Liptovský Mikuláš: „Chodí bosý, konzumuje maximálně tři piva denně, má prolezlá všechna telčská zákoutí, zná veškeré hospody v Telči. Když tu není, celý rok vzpomíná na to, jak tady bylo dobře. Zná se, nebo se alespoň zdraví, s Medvědem.“

Jarka, Žďár nad Sázavou: „Je naprosto v pohodě, uvolněný, na nic nemyslí, užívá si to.“

Adam, Břeclav: „Chodí s velkým batohem, na krku nosí korálky, na nohou sandály a má rád folk. Už to nejsou trampové, patří mezi městské lidi, přírodě spíš škodí.“

Hanka, Ostrava: „Dělí se na dva typy: 1. turisté. 2. hipísáci, co přespávají v podloubí a nosí co nejvíce nevšední oblečení. Jsou to sdílní, usměvaví lidé s pivem v ruce.“

Martin, Brno: „Je neučesaný, ale jinak hodný, slušný a tichý člověk.“

Linda, Litomyšl: „Většinou neumí zpívat ani hrát, je to přírodní typ. Asi nekouří, nepije pivo, spíš víno nebo medovinu.“

Zdeněk, Chotěboř: „Tramp, pohodový člověk, který si to chce užít.“

-Mag-

a změně stran následoval boj s nezmírněným nasazením a oba celky poháněné stovkou diváků se přelévaly od popelnice k popelnici. Chleba se lámal (pekárenská hantýrka) ve chvíli, když jeden z U-Pítů zahodil šanci trefit půl metru vzdálenou popelnici (no, von byl vlastně úplně u ní – u tý popelnice s ušima s otevřeným víkem). Tímto okamžikem převzali dirigentskou taktovku MSPOVZS v čele s tím plešounem (Obim) a s „Tím velkým“ (ten to taky uměl). Díky závěrečné klokanízlaté-mistrovské popelnici jsme zvítězili 10:1. Sestava Vítězů: Soník, Hanče, Mach, Jáchym, Obi, „Ten Velkej“, „Ten Menší“, „A Ještě Jeden“ a Klokan.

Čest poraženým, ale MSPOVZS jsou zkrátka Mistři!

P.S.: Za nepříznivého (slunečného) počasí se další utkání přesouvají do sprch na intru (Járo, Ty nemusíš - interní hantýrka).

Klokančel

Zpravodaj 12 Propletený 6.8.

Mluvíte-li se ženou, naslouchejte především tomu, co vám říká očima.

Nezmařená jam-session

Celý den jsme s Medvědem sledovali informace o počasí, připadalo nám nemožné, že by večer ani nekápllo. Ovšem z radarové mapy postupně až na pár mrňavých flíčků zmizely všechny mraky, a tak se pořadatelé rozhodli srolovat protidešťový kryt. Jenomže přítomnost Nezmarů zafungovala i tentokrát a jeden z mrňavých flíčků se při své pouti po republice trefil přesně na nádvoří zámku. Po deseti minutách cvičení civilní obrany se ale svatý Petr rozhodl nádrž zastavit a před zcela plně hlediště mohla nakráčej trojice P+L tvořená Lubošem Hrdličkou, Pavlem Zajícem a Ájou Joskovou.

Luboš byl a je snad nejčastějším autorem písniček pro Nezmary, ale i tak řada jeho milých výtvořů zůstala mimo nezmařfí repertoár. Přitom každý z nich obsahuje v textu něco hezkého, třeba překvapivý obrat nebo neotřelý rým, a proto je dobře, že je P+L oživili. Uznání zasluhují i texty k převzatým melodiím – kdo si někdy zkusil napsat inteligentní český text na Simonovo Sounds Of Silence, ví, že to není

žádná legrace. V aranžmá se Pavel s Lubošem sice o žádné detaily a drobnokresby nepokoušeli, ovšem i tak se písničky docela příjemně poslouchaly, zejména tam, kde měla sólo Ája.

Pravidelní návštěvníci telčských koncertů Nezmarů byli napjatí, čím překvapí „domácí“ tým Nezmary tentokrát. Loni to bylo výzvou, aby se připojili k běhu Terryho Foxe kolem nádvoří, letos k témuž vyzval Medvěd jenom diváky a poslal do pléna velkou láhev na příspěvky pro boj s rakovinou (během hodiny se vybralo přes devět tisíc). Překvapení se odehrálo až po začátku první písničky. Hbití pořadatelé nanosili k pódiu lavice se stoly a začali hodovat a veselit se. Nezmaři totiž vždycky propásnou

zahajovací koncert s hostinou a my jsme jim chtěli přiblížit, jak to vypadá. Jako obvykle ale dokázali „hosté“ z Českých Budějovic zakontrolovat a první písničku plynule přetextovali na Musíš jíst dál.

To vše pomohlo vytvořit tu pravou rodinnou, až hospodskou atmosféru, k níž Nezmaři přispěli množstvím známých hitů: třeba Písek, Hej člověče boží, Zpověď, Dávno se známe, Září... Během poslední zmíněné písně se zničehonic objevil na pódiu (a taky z něho málem vzápětí sletěl) Miki Ryvola a zazpíval si sólo. Následující půlhodina patřila jemu a jeho písničkám, které si spolu s ním už naplno zpívali všichni, kdo je znali (a těch byla velká většina).

dokončení na staně 50

ZPRAVODAJ 12/2001

-HH- Honza Hučín -daw- David Jirků -luc- Lucka Jirků foto: Kludí Kolářovi zkrut: Eda

www.webhouse.cz/tek_folk, medved@ji.cz

pokračování ze strany 50

Večer vygradoval k velkému finále, kdy se vrátili opět Nezmaři a s Mikim zahráli největší pecky od druhého z Ryvolů – Wabiho. Zámek se na chvíli stal velkou hospodou, kde právě probíhá obrovská jam-session s hity

Cyklovýlet

Na našich předchozích cestách jsme se mockrát potkali s řekou Dyjí. Tentokrát se zajedeme podívat na místo, kde se řeka rodí – k pramenu.

Z Telče vyjedeme k nádraží a zde odbočíme vlevo směr Brno. Před železničním přejezdem uhýbáme na Mysliboř a Sedlejev, převládají nenáročná stoupání, po cestě třikrát překřížíme koleje. V Sedlejevě stále držíme přímý směr, za kopcem vidíme ve sjezdu vlevo pěkný rybník, při průjezdu lesem pak opět vlevo malé rašelinové jezírko s cedulí Přírodní památka. Pomalu se blížíme k vesnici stojící opuštěně mezi pláněmi a vrchy – je to Panenská Rozsíčka, z ní nám zbývájí k pramenu Dyje už jen dva kilometry, stojí ale za to. Vesnicí projedeme po hlavní silnici a opěříme se do pedálů při výjezdu vpravo do kopce. Naštěstí námaha netrvá tak dlouho a před protějším lesem vidíme zelenou šipku k pramenu. V malé studánce nás osvěží čistá voda, jsme o 150 metrů výš než Telč. A to jsme

Rozhledna

Počásí se nám zkazilo a na kole můžeme taky pěkně nepříjemně zmoknout. Někdo je možná i dost unaven neustálým šlapáním, proto nám přijde vhod výlet za humna, přesněji na rozhlednu Oslednice.

Žlutá značka nás z náměstí dovede kolem vlakového a autobusového nádraží pod viadukt, tam opustí vlevo silnici a kolem zahrádek vystoupá krajem lesa až ke kovové konstrukci. Stavba slouží jako vysílač Radiomobily (uživatelé Paegasu, radujte se, v Telči je skvělý signál) a těsně pod jejím vrcholem je vyhlídková plošina, na kterou vede 176 schodů (přepočítali jsme to). Za vstup se platí desetikoruna, ale investice se vyplatí. Jak stoupáme vzhůru,

Výstava

objektů - nálezů Ondřeje Tučka „ODPADKY V NALEZENÝCH SOUVISLOSTECH“ se koná v Telčské

jako Vodjíždím, Osamělý město či Tak už mi má holka mává.

Byl to nejhezčí možný večer na závěr týdne i na konec mého seriálu reportáží – zítra předávám virtuální pero dalším kolegům v redakci. Mějte se fajn. -HH-

z ní ujeli jenom 12 kilometrů.

Vrátíme se na silnici, po ní pokračujeme do lesa a na křižovatce sjedeme vlevo do Třešti. Z ní se můžeme do Telče vrátit vlakem, anebo zvolit náročnější, ale hezčí cestu přes hrad Roštejn. V tom případě vyjedeme z města po stezce č. 16 (směr Venkov a Růžená). Nejprve jen mírně stoupáme kolem četných rybníků, za Růženou (nezapomeneme u konce obce správně odbočit na Roštejn!) se ale stoupání zaostří a poslední půlkilometr vydrží jen ti nejzdatnější. Ještěže naši předkové stavěli moudře kolem silnic lipové aleje, stín je příjemný. Máme-li sílu dojet až na hrad, uděláme to, z věže si můžeme prohlédnout okolí a v osvěžovně na nádvoří doplnit tekutiny.

Posledních 9 kilometrů do Telče už je odpočinkových. Proletíme lesem a přes pole dojedeme do vesničky se zvláštním názvem Doupě. Za ní překonáme návrší a z Vanůvku už mírně klesáme až do cíle. -HH-

vidíme stále víc a víc z Telče, až před námi stojí v plné kráse. Takhle shora vypadá docela malá... Na obzoru samozřejmě zahlédneme Jihlavské vrchy s Javořicí, vpravo vidíme špičku Roštejna, na severovýchod se bíle leskne kostel v Urbanově, mezi poli, lesíky a kopci se sem tam skrývá nějaká vesnička.

Jenom jedno upozornění: pokud trpíte závratěmi a strachem z výšek, nahoru radši nelezte. Všechny schody a plošiny jsou vyrobeny z kovových roštů, kterými je vidět až dolů, nahore na plošině tak zjistíte, že pod sebou nemáte vlastně vůbec nic. Ale můžeme si tak připsat adrenalinový zážitek, ne? -HH-

Orlovně (kino) a je otevřena každý den od 9⁰⁰ do 17⁰⁰ s výjimkou polední pauzy mezi 12⁰⁰ a 14⁰⁰. Přijďte shlédnout Tučkův svět plný fantasmie.

Cop

<http://www.cop.sk>

Kdoví, co přivedlo dlouhohlasého bigbíťáka Míšu Leichta k tak napohled krotkému žánru, jakým je bluegrass. Nicméně už jako

puberták zažil s Copem slavné časy plzeňských Port a dnes je jeho frontmanem. Cestu kapelu lemují řada cédéček, posledního z nich

(...Bič) není ani rok. Zavedená sestava se loni otfásla v základech, když přišli hned dva noví muzikanti, ale i s nimi si Cop podřel obrovský tah a neuvěřitelné nasazení. Na Zahradě se Martin Fridrich s banjem blýskl sólem v Moonlight Midnight a i v Telči uslyšíme určitě něco nového a neoposlouchaného. -HH-

V. Merta a J. Lewitová

http://music.tahoft.cz/v_merta

Již několik let se toto duo nechává inspirovat prastarými písněmi sefardských nebo španělských Židů, maličké komunity v malé komunitě.

Merta s Lewitovou se vydávají k samotným kořenům hudby, hrají a zároveň jim naslouchají, aby dnešnímu publiku co nejměji prezentovali tento opravdu uzoulinký koridor etnické hudby. -daw-

Martina Trchová

„Mladičká básnířka s korálky nad kotníky...“. Korálky nad kotníky sice nenosí, ale zato ji poznáte podle pestrého háčkovaného kloboučku. V podobném můžete vidat i Žofku Kabelkovou – takže pozor – nespěst!!! A naše nejmladší písničkářky mají společné ještě něco – oběma se podařilo vyhrát Folkový kvítek (Martině letos – tedy na poslední chvíli, jde totiž o soutěž do 18ti let). Kdo křehkou Pražáčku viděl třeba na loňské Zahradě písničkářů v Kuřimi, byl letos hodně překvapen, jak textařsky vyspěla. Tak to ale bývá – zpočátku jde lehce velikými skoky kupředu, později to budou sotva znatelné malé krůčky... -luc-

zítřa zámek

Poutníci

<http://www.poutnici.cz>

Pokud si myslíte, že pět či deset let je v životě kapely dlouhá doba, asi vás šokuje, že brněnští Poutníci existují už 31 let! Od samého začátku hráli country a bluegrass a ani v úterý večer

to nebude jinak. Trojici zasloužilých členů Kalina+Pola+Hulán doplnila před čtyřmi roky dvojice mladíků Petr Brandejs a Honza Máca. Poutníci uchvátí úžasnou instrumentální souhrou a promyšlenými aranžemi, všichni hrají jako o život bez ohledu na věk. Jestlipak ten Robert Křest'an neudělal chybu, že od nich odešel... -HH-

Pětník

<http://petnik.internetfolk.cz>

Používat k produkci jen vlastní hlasy je namáhavé, a tak vám Pětník na Kocouřích scéně určitě nemohl předvést vše ze svého repertoáru. Navíc některé jeho písničky potřebují spíš komorní atmosféru, proto si můžete být jisti, že si pro nocturno nechal pár es v rukávu. -HH-

Marvin

<http://www.baf.cz/marvin>

O letošních prázdninách bylo a lze Marvin vidět a slyšet na NEJ festivalech – totiž na NEJvětší Zahradě v Náměšti na Hané a NEJdelších Prázdninách v Telči. Chvilí mezi těmito dvěma akcemi si kapela zpřijemnila návštěvou nahrávacího studia, by po jarním několika písňovém demáčku vypustila do světa další placaté kulaté písničky. Marviňáci sami svůj styl označují jako „folkbeat“, což se zdá jako nejjednodušší definice neročkového folku s bicími. K beatu ale zase nesedí saxofony, jejichž role ve zvuku kapely je neodiskutovatelná. Běžte si je na náměstí poslechnout a zkuste sami hádat, co hrají za muziku. -luc-

zítřa zámek

dnes nocturno

zítřa kocour